

L'HORA NOVA

ES AQUEST EL VERITABLE PATRIOTISME?

Quan hom veu arreu d'Espanya les múltiples monstruositats comeses per aquesta malura feixista; quan hom té a la memòria els milers de morts i ferits i les runes de la pàtria més estimada, hom pensa, que en un futur no molt llunyà, àdhuc els més fanàtics i incomprensius, rebran i sentiran amb indeferència qualsevol sonoritat patriòtica que no vagi acompanyada amb fets provats en què es defensa la veritat.

Aquella pàtria que amb tanta ostentació havien defensat; aquella pàtria tan correjada amb odes i festejada amb domassos de tots colors, no era la veritable pàtria, sinó la dels aprofitadors. Era la pàtria que tenia material bèl·lic sols per aguantar les classes privilegiades. Era la pàtria que quan no estigués sota el domini i governació dels pàries, calia enfonsar-la, destruir-la pels procediments més inhumans.

Els «patriotes», que amb tots els tons, borbataxament i falsament, es passaven pels grans defensors, ara han fugit a una altra pàtria, que no és la seva, i no sols no es conformen en estar inactius, sinó que, amb el diner que han mal guanyat a l'escalf i protecció d'aquesta defensa, lloguen gent semi-salvatge i adquireixen materials bèl·lics de tota mena per assassinar els seus germans, per enfonsar i convertir en runes aquesta pàtria i destruir la seva economia.

Es aquest el veritable patriotisme?

Farsants!

La pàtria no la salva el qui més fort crida, sinó el que més quiet està, i amb més braó i acció la defensa.

Nosaltres que som els que menys ostentació fem en la paraula per a defensar-la, segurament que som els capdavanters per a protegir-la com cal i ofrenar-li la vida si fos necessari. Nosaltres fem més, els de la Unió General de Treballadors, som partidaris d'una sola pàtria i d'una sola estada. Una pàtria sense fronteres, sense

L'atenció de la reraguarda

Dèiem temps enrera que a les guerres d'ara hi calien dos fronts; el de les avançades, o sigui el que lluita amb les armes a la mà i el de la reraguarda, que equival a dir la multitud de treballadors de totes menes que fabriquen i elaboren allò que és necessari per als primers, per als qui tenen al seu càrrec la missió feixuga i crua d'extirpar l'enemic.

Malgrat l'existència dels desobedients i dels incontrolats, nosaltres, que aguantem — sense voler-la — una guerra que fa prop de mig any que dura, tenim la satisfacció de proclamar que la reraguarda està del tot atenta als efectes de la mateixa. Ho palesen la sèrie de fets tan clars que vénen succeint-se de fa temps i que no expressem per no fer nos llargs.

Ara n'hi ha un de fet, que per la seva oportunitat volem esmentar-lo: el de la «Setmana de l'Infant». Aquest, si no oblidem el significat que té, haurem d'ajuntar-lo a aquells altres que vénen efectuant-se des de l'aixecament dels feixistes.

Vol dir molt per la multitud antifeixista dels pobles ibèrics el gest de record que representa per als fills orfes, i per als que no poden estar amb els seus pares degut als efectes de la guerra, la «Setmana de l'Infant». Al nen i a la nena que han plorat l'absència, potser eterna, del seu pare o de la seva mare, bé els hi corresponen unes joguines que ablaneixin la seva pena mentre inicien un amor sincer amb aquells que d'ells tenen cura.

Joguines per als infants, sobretot per aquells que es troben desemparats i acollits en els límits de les nostres terres, sense deixar d'atendre les necessitats més urgents del front de batalla. Aquest és el nostre deure, deure que no hem de negligir mai mentre continuïn les circumstàncies del present.

En el «tot per la guerra» que s'ha propagat arreu, hi va englobada l'atenció als infants. Ells, els ingenus, els que cap culpa tenen dels odis que hi han a la terra on viuen entre els homes, han de rebre els nostres afectes, perquè així poguem evidenciar als ulls del món veritablement civilitzat, el nostre gran sentiment humà.

Interessa que les consciències universals compreguin a quin bàndol dels dos que breguen a les terres d'Ibèria, hi ha el sentiment pur, el de la raó, el que vol la convivència més diàfana i més plena, entre tots els éssers humans. Convé això per resoldre com pertoca el nostre plet nacional i per encetar la solució del de l'Univers.

J. C. R.

diferència de classes i sense material bèl·lic. Una pàtria sense diferència de classes i sense material bèl·lic per considerar que aquest manté la guerra civil en tots els pobles, i en canvi, la igualtat en totes les seves parts, seria indubtablement el codi fraternal de tots ells.

I som partidaris d'una sola estada, perquè amb l'acció conjunta de tots els seus components i a l'escalf d'una germanor més humanitzada, sigui possible una societat més justa i una més eficaç defensa de la pàtria.

VICENÇ CASTELLANO